

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1110/2023
26.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Милене Рашић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Радоја Узуновића, због кривичног дела новлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Радоја Узуновића, адвоката Зорана Ђикановића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Ужицу К 9/23 од 17.05.2023.године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 402/23 од 04.08.2023. године, у седници већа одржаној дана 26.10.2023.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Радоја Узуновића, адвоката Зорана Ђикановића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Ужицу К 9/23 од 17.05.2023.године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 402/23 од 04.08.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу К 9/23 од 17.05.2023.године окривљени Радоје Узуновић је оглашен кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од три године и кривичног дела недозвољени промет акцизних производа из члана 176. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, за које му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од три године и три месеца, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 27.11.2022. до 17.05.2023. године.

Истом пресудом окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета, наведених у изреци пресуде. Окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће накнадно бити донетно посебно решење, као и судског паушала у износу од 7.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 402/23 од 04.08.2023. године, одбијене су као неосноване жалба ВЈТ у Ужицу и жалба окривљеног Радоја Узуновића и његовог браниоца, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног Радоја Узуновића, адвокат Зоран Ђикановић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и 438. став 1. тачка 9) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или укине побијане пресуде и предмет врати на поновни поступак и одлучивање, као и да се окривљеном одложи извршење казне до окончања поступка пред Врховним судом.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Радоја Узуновића је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да су нижестепене пресуде засноване на доказу на коме се према одредбама ЗКП не могу заснивати – на исказу окривљеног АА о датом у поступку истраге. Бранилац истиче да исказ овог окривљеног није могао бити прочитан у доказном поступку у складу са чланом 406. став 1. тачка 5) ЗКП, јер окр. Радоје Узуновић и окр. АА нису имали својство саоптужених, а наведеном одредбом је прописано да се упознавање са садржином записника о исказима саоптужених може користити ако је реч о исказу саоптуженог према коме је поступак раздвојен или окончан. Бранилац у погледу овог доказа истиче да осуђујућа пресуда не може бити заснована на исказу било ког лица, у конкретном случају окр.АА, а да окривљени није имао могућности да активно учествује у поступку и ставља приговор.

Исте наводе, садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде Кж1 402/23 од 04.08.2023. године је дао јасне и довољне разлоге за свој став (страна 3, пети став и страна 4, први и други став другостепене пресуде), које разлоге Врховни суд у свему прихвата и, у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује. Одбрана осуђеног АА, на записнику пред јавним тужиоцем дана 09.02.2023. године, чију законитост оспорава бранилац, није дата у поступку преговарања ради закључења споразума о признању кривичног дела, већ је дата у истражном поступку. Дакле, пре и независно од поступка ради закључења споразума о признању кривичног дела. Правилно је поступио првостепени суд када се упознао са садржином записника о исказу сада осуђеног АА од 09.02.2023. године, у складу са чланом 406. став 1. тачка 5) ЗКП, јер се ради о истом догађају у коме су окривљени били саизвршиоци кривичног дела према којима је

вођена јединствена истрага, па наведени исказ представља законити доказ на коме се може заснивати судска одлука.

Поред тога бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, истичући да су транскрипти односно праћени и снимљени разговори лица ББ, из којих су изведени закључци о кривици окривљеног Радоја Узуновића такође незаконит доказ.

Исти наводи истицани су и у жалби браниоца окривљеног Радоја Узуновића и били су предмет разматрања другостепеног већа Апелационог суда у Крагујевцу које је поступало по жалби браниоца изјављеној против првостепене пресуде Вишег суда у Ужицу К 9/23 од 17.05.2023.године. Другостепени суд је у својој одлуци дао јасне и довољне разлоге за свој став да садржина праћених и снимљених разговора представља законит доказ на коме се може заснивати судска одлука (страна 5, став три другостепене одлуке), које разлоге Врховни суд у свему прихвата и, у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се и по оцени Врховног суда не могу прихватити као основани. Из списка предмета произлази да је у конкретној ситуацији постојала законита наредба судије за претходни поступак Вишег суда у Ужицу Кпп 199/22 од 13.06.2022. године о надзору и снимању комуникације према лицу ББ, приема којој је прикупљен материјал о кривичном делу и учиниоцу Радоју Узуновићу. Иако окривљени није био лице према коме је донета наредба, он је учествовао у комуникацији са ББ, па се у односу на њега примењује одредба члана 164. ЗКП, а наведени случајни налаз се може користи као доказ јер се односи на кривично дело из члана 246. ст.1 КЗ, како је то прописано чланом 164. ЗКП у вези члана 162. став 1. тачка 2) ЗКП. Стога су неосновани наводи браниоца да се у конкретној ситуацији не ради о законитој доказној радњи.

Бранилац у захтеву за заштиту законитости истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, наводећи да је окривљени оглашен кривим због кривичног дела недозвољени промет акцизних производа из члана 176. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администарцији, те да је суд прекорачио оптужбу према окривљеном на тај начин што је у изреку пресуде додао чињенични део „да је окривљени неовлашћено држао ради стављања у промет производе који се имају сматрати акцизним производима“, а да је оптужницом окривљеном стављено на терет да је у свом стану складиштио резани дуван.

Исте наводе, садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде Кж1 402/23 од 04.08.2023. године је дао јасне и довољне разлоге за свој став (страна 4, трећи став другостепене пресуде), које разлоге Врховни суд у свему прихвата и, у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

Опис радње извршења „неовлашћено држао ради стављања у промет“, подразумева и могуће складиштење, па наведени израз у изреци пресуде у односу на оптужни акт не значи да је оптужба прекорачена, због чега су неосновани наводи

браниоца да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Поред тога, бранилац у захтеву истиче да су разлози пресуде противречни и нејасни, на који начин бранилац указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а која повреда не представља законски разлог због кога је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, те се Врховни суд у оцену истих није упуштао.

Бранилац у захтеву указује и на повреду права на правично суђење гарантовано Европском конвенцијом о људским правима и Уставом РС, али уз захтев за заштиту законитости не доставља одлуке Европског суда за људска права или Уставног суда РС којима је његово право поврђено, нити на такве одлуке указује, те се Врховни суд у оцену таквих навода није упуштао.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић